

Hayata Bir Rövaşata

– D. Deniz Dinç · 21 Şubat 2026

Aşk ile eyvallah.
Derya Deniz DİNÇ

Eski zamanlarda, uzak bir memleketin dağ köyünde, ömrünü taşları yontmaya adanmış yorgun bir usta varmış. Elleri nasır tutmuş, beli bükülmüş ama gözlerindeki çocuksu pırıltıyı hiç kaybetmemiş. Bir gün çırağı, ustanın yorgunluğuna bakıp sormuş: "Ustam, bunca keder, bunca yokuş... Her akşam nasıl oluyor da eve sanki dünyayı fethetmiş gibi gururla dönüyorsun?". Usta, tozlu ellerini dizine vurmuş ve kısık bir sesle fısıldamış: "Evlad, hayat sana bazen öyle bir oyun oynar ki, kendini bir anda havada, boşlukta bulursun. Bu anlarda yere nasıl çakılacağını değil, gökyüzüne en son hangi tekmeyle savuracağını düşünmelisin. Ben kayayı her kırdığımda, aslında beni yere bağlayan kederin zincirine bir darbe indiriyorum".

Hayat, bizi hep en hazırlıksız anlarımızda, sırtımız kaleye dönükken yakalar. Bazen memleketin dar ve tanıdık sokaklarında, bazen şehrin buz gibi kalabalığında kimsesiz bir çıkmazda buluruz kendimizi. Her şeyin üzerimize geldiği, yerçekiminin ruhumuzu zemine doğru amansızca çektiği kırılma anlarında aslında iki seçeneğimiz vardır: Ya düşüşün sertliğiyle un ufak olup tozlanmak ya da düşerken zarafetle bir kavis çizerek varoluşa bir rövaşata çekmek.

İnsanın kendi hikâyesine rövaşata çekmesi, sadece fiziksel bir beceri değil; kırılmış bir kalbin, yorgun bir ruhun son direniş hamlesidir. Mekaniktir hayat; insanı öyle bir savurur ki denge bozulur, ayaklar yerden kesilir. Havada asılı kalınan saliselik boşlukta, imkânsız mümkün kılan kadim irade devreye girer. Yenilgiyi sessizce kabul etmek yerine, sırtüstü düşeceğini, canının yanacağını bile bile riski göze alıp verilmiş en vakur cevaptır bu hamle. Çünkü biliriz; bazı vuruşlar sadece skoru değiştirmek için değil, insan kalmanın ve havada asılı duran onuru korumak için yapılır.

Mecazi anlamda rövaşata, bir "vazgeçmeme" yeminidir. Bir öğretmenin cehaletin koyu karanlığına inat yaktığı titrek mum, bir kalemin hüznü ve yalnızlığa rağmen kâğıda bıraktığı samimi, ıslak iz, aslında dünyanın acımasızlığına karşı sergilenen en asil inceliklerdir. John Steinbeck'in de dediği gibi: "İnsanın ruhu yenilmez, sadece bazen dinlenmeye çekilir". Bu sessiz direniş, tam da rövaşata anına benzer. Dünya insanı hırslı bir biçimde yere çalmaya çalışırken, ruhun derininden gelen yaralı güçle göğe doğru fırlarsınız.

Düşecek olmanın kaçınılmaz korkusu, vuruşun şıklığı ve cesareti yanında sönük kalır. Zira bu hayat, sadece dümdüz yollarda güvenle yürüyenlerin değil; bazen en hüznü ve en vakur şekilde düşmeyi göze alanların hanesine yazılır. Sonunda elbet sırt yere değer, can yanar, üzerimiz memleket toprağıyla tozlanır. Ama vuruşun havadaki yankısı, bizi uzaktan izleyenlerin zihninde ve kendi yorgun ruhumuzun kuytularında unutulmaz bir ders olarak asılı kalır.

Asıl mesele yere hiç düşmemek değil, düşerken bile göğe doğru soylu bir hamle yapabilmektir. Hayatın bizden esirgediği paslara, kendi acımızdan ve emeğimizden yarattığımız derin cevaplarla karşılık vermek, insan olmanın en bilgece ve en cesur yanıdır.

Aşk ile eyvallah.

Derya Deniz DİNÇ